

Ραδίκια!

Λάθος δρόμο να μην πάρω έκανα ευχή
και πασχαλιάτικα βγήκα στα χωράφια
παρέα με το γείτονα το γέρο Έλληνα
που σπαργανώθηκε στη Δράμα,
γιατί κι αυτός έμεινε τέτοια μέρα μόνος
με την πεθερά – πήγε στα εγγόνια η κυρά του.

Λάθος δρόμο να μην πάρω έκανα ευχή
και βγήκα στα χωράφια για ραδίκια
με το μακρύ μαχαίρι στο χέρι και μπότες λαστιχένιες
που έφταναν μέχρι τα γόνατα για προστασία
από την υγρασία της πρασινάδας
παρέα με το γείτονα που σε δυο χρόνια
λέει να γυρίσει στην Ελλάδα συνταξιούχος.

Μαζέψαμε ραδίκια δυο τσουβάλια
ραδίκια πεντακάθαρα σαν Καθαρή Δευτέρα
και πριν ανέβουμε στο αυτοκίνητο για την επιστροφή
ξαφνικά έβγαλε από την τσέπη του πασχαλινά αυγά
τσουγγρίσαμε «Χριστός Ανέστη!».
Το τσόφλι κατακόκκινο σαν αμαρτία έλαμπε στο πράσινο
και δίπλα μας τινάχτηκε απ' την μεριά του δρόμου τυχερός
σαν αστραπή ένας λαγός. Κρύφτηκε στο δάσος...

Γυρίσαμε σουρούπωμα στο σπίτι. Πολύ κόπο το ραδίκι,
πέντε χέρια στο νερό για να καθαριστεί. Επιτέλους
είχαν ανοίξει και οι γραμμές. Τηλεφώνησα στο χωριό.
Πάλι «Χριστός Ανέστη!». Έβρεχε εκεί.
Στην σκεπασμένη τaráτσα ψήσανε το κατσίκι
σε ένα βαρέλι με κάρβουνα.

Για το ορθόδοξο Πάσχα των Ελλήνων του Μονάχου
γράφει κάθε χρόνο και η γερμανική εφημερίδα.

**Κώστας Γιαννακάκος
(Γερμανία)**

